

РЕШЕНИЕ

№ 49

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, III ПЪРВОИНСТАНЦИОНЕН
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и втори март
през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Георги Д. Чолаков

при участието на секретаря Велислава Ем. Карамихова
като разгледа докладваното от Георги Д. Чолаков Търговско дело №
20231800900144 по описа за 2023 година

В.Д.М. от гр.Б., бул. „България“ № 13, вх.Б, ап.3, с ЕГН, чрез пълномощник адв. Я.Д.
от САК, е предявил срещу Сдружение „НББАЗ“, ЕИК (НББАЗ) обективно съединени искиове
с правно основание чл.511, ал.3 във вр. с ал.1, т.2 от КЗ :

1. за заплащане на обезщетение в размер на 26 000 лева за причинени на ищеца
неимуществени вреди – физически болки и страдания и изживян стрес вследствие нанесени
му телесни увреждания – фрактура на 4, 5, 6 и 7 ребро вдясно и травма на гръдния кош,
причинени в резултат на ПТП, настъпило на 14.05.2023 год. около 10.10 часа на път I – 1
/Е79/, в района на км.181, по вина на М.М.Г. /М.М.Г./, ирански гражданин – водач на
товарен автомобил марка „Волво“, модел „FH PC24“, с рег. № 29AB477, със застраховка
„Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена с ирански застраховател – Bimeh
Iran /Iran Insurance Company/, без кореспондент за територията на РБ, с полица №
IR11/1402/284/284/98, валидна до 25.05.2023 год., ведно със законната лихва върху сумата,
считано от 30.06.2023 год. до окончателното ѝ заплащане и

2. за заплащане на обезщетение в размер на 258.44 лева за причинени му
имуществени вреди – направени от ищеца разходи за лечение на причинените му при
горното ПТП телесни увреждания, изразили се в заплатени потребителска такса и транспорт
с линейка и закупени медикаменти по фактури № 319/22.05.2023 год., №
1000185623/22.05.2023 год. и № 5642/22.05.2023 год., ведно със законната лихва върху
сумата, считано от 30.06.2023 год. до окончателното ѝ заплащане.

Претендират се направените по делото разноски и заплащане на адвокатско

възнаграждение на осн. чл.38, ал.2 от ЗА за предоставена на осн. чл.38, ал.1, т.2 от ЗА безплатна адвокатска помощ за процесуално представителство по делото.

С исковата молба се твърди, че на 14.05.2023 год. ищецът управлявал по път I – 1 /E79/ лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Голф“, с ДК № СО 3354 АР, когато около 10.10 часа в района на км.181 насрещно движещ се товарен автомобил марка „Волво“, модел „FH PC24“, с рег. № 29AB477, управляван от иранския гражданин М.М.Г., внезапно навлязъл в лентата за насрещно движение и реализирал ПТП с автомобила „Фолксваген“, при което на ищеца били причинени телесни увреждания.

Твърди се, че виновен за инцидента бил водачът на товарния автомобил, който нарушил разпоредбите на чл.5, ал.1, чл.15, ал.1, чл.16, ал.1, чл.20, ал.1 и ал.2 от ЗДвП. Във връзка с причиненото ПТП било образувано досъдебно производство № 154/2023 год. на РУ – Б., пр.пр. № 780/2023 год. на Районна прокуратура – Б.

Твърди се, че непосредствено след инцидента ищецът бил откаран в УМБАЛ „Св.А.“ АД – гр. С., където бил приет със силни болки в областта на гръдния кош. След извършени прегледи и консултации му била поставена диагноза фрактура на 4, 5, 6 и 7 ребро вдясно и травма на гръдния кош. Ищецът бил хоспитализиран от 14.05.2023 год. до 22.05.2023 год., като му била проведена консервативна терапия. След отпадане необходимостта от лекарско наблюдение пострадалият бил изписан за продължаващо домашно лечение с препоръки за спазване на ХДР и режим на покой.

Твърди се, че болките от получените при инцидента травми били особено интензивни през първия месец от възстановителния период, който продължава и към днешна дата. Множеството фрактури на ребра са довели до остри болки в травмираните области, усилващи се до нетърпимост при всяко едно помръдване и вдишване, нестихващи дори и при покой. Цялата ситуация е принудила пострадалият да бъде в легнало положение, а за задоволяване на ежедневните си нужди – хранене, обличане, тоалет, той е разчитал на семейството си. Цялата ситуация го е накарала да се чувства непълноценен и в тежест на хората, които се грижат за него. Ищецът изпитва страх и уплаха от случилото се, като споменът за инцидента е непрекъснато в съзнанието му.

Твърди се, че във връзка с лечението на причинените му при горното ПТП телесни увреждания ищецът е направил и разходи в размер на 258.44 лева, изразили се в заплатени потребителска такса и транспорт с линейка и закупени медикаменти по фактури № 319/22.05.2023 год., № 1000185623/22.05.2023 год. и № 5642/22.05.2023 год.

Твърди се, че за товарния автомобил марка „Волво“, модел „FH PC24“, с рег. № 29AB477, при управлението на който виновно било причинено ПТП, има сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с ирански застраховател – Bimeh Iran /Iran Insurance Company/, без кореспондент за територията на Република България, с полица № IR11/1402/284/284/98, валидна до 25.05.2023 год., поради което ищецът предявил претенцията си за заплащане на застрахователно обезщетение пред ответника – вх. № 20572/30.06.2023 год. по описа на НББАЗ. Във връзка със същата била

образувана преписка по щета № БГ-23-IR-00338, като с писмо изх. № 1-0780/10.07.2023 год. НББАЗ го уведомил, че отказва да изплати обезщетение по същата.

Преписи от и.м. и приложенията към нея са връчени на ответника с указанията по чл.367-370 от ГПК, като в срока по чл.367, ал.1 от ГПК същият е подал писмен отговор, с който е оспорил исковете по основание и размер, взел е становище по обстоятелствата, на които се основават и е направил възражения срещу тях.

С отговора се оспорват твърденията по и.м. за отговорността на водача на товарния автомобил марка „Волво“, модел „FH PC24“, с рег. № 29AB477 за реализирането на ПТП и последиците от него, механизма на реализиране, причинната връзка между процесните вреди и пътния инцидент. Сочи се, че към момента на депозиране на отговора отговорността за реализирането на ПТП не е установена по надлежния ред с влязла в законна сила присъда на наказателния съд.

При условията на евентуалност се навежда възражение за съпричиняване на вредоносните последици от действията и бездействията на ищеца, като се сочи, че същият като водач на автомобила при ПТП е съпричинил вредоносния резултат, като :

- е управлявал МПС с превишена и несъобразена с атмосферните и пътните условия скорост;
- не се е движил най-вдясно на заеманата от него лента за движение;
- не е контролирал непрекъснато управляваното от него МПС, като е извършил неправилна маневра, несъобразена с възникналата опасност от ПТП;
- не е реагирал своевременно на възникналата опасност от ПТП, като не е предприел незабавно аварийно спиране.

Твърди се, че за ищеца ПТП е било технически предотвратимо.

Оспорват се и твърденията за претърпените неимуществените вреди от ищеца, както и претендирания размер на обезщетението, за което се сочи, че не е съответно на претърпените вреди, като не отговаря на принципа за справедливост, заложен в чл.52 от ЗЗД и не съответства на трайната съдебна практика при определяне на размер на обезщетение за неимуществени вреди по сходни случаи.

Оспорва се и изцяло иска за законна лихва, доколкото същият се явява акцесорен на главния; оспорва се и началната дата на претенцията за лихва, като се сочи, че НББАЗ дължи лихва върху размера на застрахователното обезщетение едва след изтичане на законоустановения срок за произнасяне по извънсъдебната претенция, който не може да бъде по-дълъг от три месеца от датата на завеждане на претенцията пред него.

Ответникът също претендира направените по делото разноски.

Софийски окръжен съд, като прецени събраните по делото доказателства и ги обсъди във връзка с доводите на страните, приема за установено следното :

Видно от изисквания от съда заверен препис от одобрено в о.с.з. на 27.09.2023 год. по НОХД № 629/2023 год. на РС – Б. споразумение, със същото М.М.Г. /М.М.Г./ –

деликвентът, сочен в настоящата искова молба, е бил признат за виновен в това, че на 14.05.2023 год., около 10.15 часа, на главен път I – 1, в района на 181+800 км, в местността „Копяновец“, землище на община Ботевград, при управление на моторно превозно средство – товарна композиция, състояща се от влекач марка „Волво“, модел „FH PC24“, с рег. № 29AB477 и ремарке марка „Мамут“ с рег. № 29AB778, с посока на движение от гр. М. към гр. Б., нарушил правилата за движение по пътищата, регламентирани в чл.21, ал.2, чл.16, ал.1, т.1 от ЗДвП и чл.63, ал.2, т.1, изр.1-во от ППЗДвП, в резултат на което по непредпазливост причинил телесна повреда на повече от едно лице, а именно:

- средна телесна повреда на В. Д. М. от гр., Ботевград – настоящия ищец, изразяваща се в счупване на четвърто, пето, шесто и седмо ребра в дясно по средната ключична линия, причинили трайно затруднение движението на снагата за срок по-голям от 30 дни,

- средна телесна повреда на Николай В.ов Д. от гр. Б.;

- средна телесна повреда на Диана В.ова Антонова от гр. Б.,

поради което и на осн. чл.343, ал.3, б.,„а“ във вр. с ал.1, б.,„б“ във вр. с чл.342, ал.1 и чл.55 ал.1, т.1 от НК е бил осъден на лишаване от свобода за срок от десет месеца, изпълнението на което е било отложено на осн. чл.66, ал.1 от НК с изпитателен срок от три години.

От заключението по назначената по делото комплексна съдебно-медицинска и автотехническа експертиза, неоспорено от страните, се установява, че ищецът е бил приет за лечение в УМБАЛ „С.А.“ АД – С. в Клиниката по хирургия на 14.05.2023 год. след като пострадал при ПТП като водач на автомобил. Видно от представената с и.м. епикриза ИЗ № 11081 на УМБАЛ „Света Анна“ АД – София, при извършената рентгенография на гръден кош били установени фрактури на ребра вдясно по медиоклавикуларната линия – 4, 5, 6 и 7-мо ребра вдясно. Проведено било консервативно лечение, включващо и рехабилитационни процедури по програма. След подобряване на състоянието му бил изписан на 22.05.2023 год. с диагноза контузия на гръдния кош и фрактура на 4-7-мо ребра вдясно.

КСМАТЕ сочи, че в резултат на гръдната травма пострадалият е изпитвал силни в началото с намаляващ интензитет болки и страдания при движение, дишане, кихане и кашляне в рамките на около два месеца. Сочи се, че този тип увреждания се възстановяват напълно без да останат трайни или постоянни последици за здравето и живота на пострадалия. Сочи се, че представените с и.м. счетоводни документи, описани горе, са били във връзка с проведеното лечение на уврежданията на ищеца.

Във връзка с поставената на КСМАТЕ задача от ответника да се изследва техническата възможност за водача на л.а. „Фолксваген“ да предотврати ПТП, експертизата сочи, че в протокола за оглед за местопроизшествието не са констатирани и описани никакви следи от двете превозни средства, оставени от тях преди или след удара. Не може и да бъде определена скоростта на движение на лекия автомобил „Фолксваген“ към момента на удара, предвид неизвестните маси на двете превозни средства, поради което експертизата съвсем произволно приема, че скоростта му на движение към този момент е била 30 км/ч,

доколкото по делото липсват данни за превишаване скоростта от водача на автомобила. Приемайки тази скорост, заключението е, че опасната му зона за спиране би била 18.17 метра, а челната част на влекача „Волво” е изминала около 30.20 метра в зоната на лентата за насрещно движение от момента на навлизането ѝ в лентата до момента на удара. Експертизата приема, че в момента, в който челната част на влекача е навлязла в лентата за движение на лекия автомобил и ако водачът му е реагирал незабавно за намаляване на скоростта или спиране, челната част на лекия автомобил би се установила на около 2.94 метра преди мястото на удара.

Експертизата е категорична, че при конкретния механизъм на произшествието се налага изводът, че пострадалият в момента на произшествието е бил с поставен обезопасителен колан, което определя и по-леките му наранявания, причинени от съприкосновението на тялото му с волана, а не например с арматурното табло или стъклото на автомобила.

От показанията на свидетелката Цветелина Пламенова Антонова, внучка на ищеца, се установява следното :

Свидетелката посетила на 14.05.2023 год. в УМБАЛ „С.А.“ АД – С. дядо си Н.Д. и вуйчо си В.М., които били транспортирани там след катастрофа същия ден. Заварила дядо си на легло, имал травма на гръдния кош и бил със счупени ребра. След изписването му от болницата имал синини и болки в травмираната част на тялото, било му трудно да диша и почти невъзможно да става. В къщи внучката му помагала за преобличането, храненето, трудно ходел, а и досега му е трудно да движи горната част на тялото си. Продължава да се задъхва, трудно повдига ръцете си – например не може да простира. Вече е на 76 години, а преди не е имал подобни оплаквания.

Видно от представените с исковата молба фактури № 319/22.05.2023 год. и № 1000185623/22.05.2023 год., ведно с фискални бонове към същите, във връзка с причинените му при горното ПТП телесни увреждания ищецът е направил и разходи в размер на 246.40 лева – заплатена потребителска такса и транспорт с линейка. Ищецът не е представил цитираната с и.м. фактура № 5642/22.05.2023 год. и фискален бон към нея, за които е сочил, че удостоверяват заплатени медикаменти за лечение на уврежданията.

С определението си по чл.374 от ГПК съдът с оглед становището на ответника в отговора на и.м. е обявил по реда на чл.146, ал.1, т.4 от ГПК за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните твърдяното от ищеца застрахователно правоотношение, възникнало по силата на застрахователен договор за застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите за товарния автомобил марка „Волво“, модел „FH PC24“, с рег. № 29AB477, със застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, сключена с ирански застраховател – Bimeh Iran /Iran Insurance Company/, без кореспондент за територията на Република България, с полица № IR11/1402/284/284/98, валидна до 25.05.2023 год.

Видно от представените с исковата молба претенция на В.Д.М. за изплащане на застрахователно обезщетение вх. № 2-0572/30.06.2023 год. по описа на НББАЗ и писмо изх.

№ 1-0780/10.07.2023 год. по описа на НББАЗ, при ответника е била образувана преписка по щета № БГ-23-IR-00338, като с горното писмо са били изискани допълнителни доказателства във връзка с установяване на събитието; по делото не се установи до изтичане на срока по чл.496, ал.1 от КЗ НББАЗ да се е произнесъл по горната претенция, включително с отказ за изплащане на обезщетение, както се сочи в исковата молба.

При така установената фактическа обстановка съдът стигна до следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.511, ал.1, т.2 от КЗ в случаите на настъпило застрахователно събитие на територията на РБ с участието на виновен водач, който управлява моторно превозно средство, което обичайно се намира в държава, чието национално бюро членува в Съвета на бюрата, претенцията се обработва от Националното бюро на българските автомобилни застрахователи (НББАЗ) когато няма кореспондент за територията на Република България на застрахователя на виновния водач.

Съгласно чл.511, ал.3 от КЗ в случаите на ал.1 увреденото лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда само когато бюро не се е произнесло по подадената претенция в срока по чл.496, ал.1 от КЗ, отказано е изплащане на обезщетение или ако увреденото лице не се е съгласило с размера на обезщетението, като съответно се прилага чл.380 от КЗ.

Съгласно чл.512, ал.1 от КЗ когато към бюро се предяви претенция за обезщетение, се прилага чл.496 от КЗ – срокът за окончателно произнасяне по претенцията не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл.380 от КЗ, т.е. бюро изпада в забава след изтичане на горния срок и от този момент дължи и законната лихва по чл.409 от КЗ за забава върху дължимото застрахователно обезщетение.

За да се ангажира по горния ред отговорността на НББАЗ е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ за моторно превозно средство, което обичайно се намира в държава, чието национално бюро членува в Съвета на бюрата, както и да са налице всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл.45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител – застрахован спрямо увреждения за обезщетяване на причинените вреди.

В настоящия случай допустимостта на предявените искове бе установена с представената с и.м. заведена пред НББАЗ претенция по чл.511, ал.1, т.2 от КЗ на В. Д.М. за изплащане на застрахователно обезщетение, по която е била образувана преписка по щета № БГ-23-IR-00338 на НББАЗ и по която не се установи до изтичане на срока по чл.496, ал.1 от КЗ НББАЗ да се е произнесъл, като определи и заплати обезщетение или откаже заплащане на такова.

По основателността на исковете съдът намира следното :

В настоящия случай с оглед приложението на чл.300 от ГПК за настоящия съд, разглеждащ гражданските последици от деянието, е задължително постановеното от

наказателния съд с приложеното по делото одобрено в о.с.з. на 27.09.2023 год. по НОХД № 629/2023 год. на РС – Б. споразумение – относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновност на дееца. От горното следва, че зачитайки горното одобрено от наказателния съд споразумение, приравнено на влязла в сила присъда, настоящият съдебен състав следва да приеме за установени : първо, извършеното виновно от М.М.Г., ирански гражданин деяние, съставляващо престъпление по чл.343, ал.3, б.,„а“ във вр. с ал.1, б.,„б“ във вр. с чл.342, ал.1 от НК; второ, настъпилото като пряк резултат от ПТП телесно увреждане на ищеца, описано в и.м. – изразяваща се в счупване на четвърто, пето, шесто и седмо ребра в дясно по средната ключична линия, причинили трайно затруднение движението на снагата за срок по-голям от 30 дни. Второто сочено в и.м. телесно увреждане, причинено при същото ПТП на В. Д. М. – травма на гръдния кош, бе установено с представената епикриза ИЗ № 11081 на УМБАЛ „Света Анна“ АД – София; същото се потвърждавана и от заключението на КСМАТЕ, неоспорено от страните.

Установена бе и причинната връзка между горните нанесени на ищеца телесни увреждания и търпените от него физически болки и страдания и изживян стрес.

По делото бе установен и последния елемент от фактическия състав за ангажиране на отговорността на НББАЗ по предявения иск по чл.511, ал.3 във вр. с ал.1, т.1 от КЗ – обстоятелството, че за товарния автомобил марка „Волво“, модел „FH PC24“, с рег. № 29AB477, който обичайно се намира в държава, чието национално бюро членува в Съвета на бюролата, управляван при ПТП от деликвента М.М.Г., е била сключена с ирански застраховател – Bimeh Iran /Iran Insurance Company/, без кореспондент за територията на РБ, застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с полица № IR11/1402/284/284/98, валидна до 25.05.2023 год. – същото е било обявено по реда на чл.146, ал.1, т.4 от ГПК за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните с оглед становището на ответника в отговора на и.м.

Доказани по основание, предявените иски по чл.511, ал.3 във вр. с ал.1, т.1 от КЗ са доказани отчасти по размер.

Съгласно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, което понятие не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които следва да се отчетат от съда при определяне на размера на обезщетението – възрастта на увредения, общественото му положение, настъпилите в страната в обществено-икономически план промени в сравнение с момента на настъпване на вредата /решение № 1599/22.06.2005 год. по гр.д. № 876/2004 год. на ВКС, IV г.о./ и икономическата конюнктура на даден етап от развитието на обществото /решение № 749/05.12.2008 год. по т.д. № 387/2008г. на ВКС, II т.о. и решение № 124/11.11.2010 год. по т.д. № 708/2009 год. на ВКС, II т.о./, стояща в основата на нарастващите във времето нива на минимално застрахователно покритие за случаите на причинени на трети лица от застрахования неимуществени вреди /решение № 83/06.07.2009 год. по т.д. № 795/2008 год. на ВКС, II т.о./ . При определяне на обезщетението се съобразяват характера и тежестта на вредите, тяхното проявление във времето и

цялостното неблагоприятното отражение на увреждащото деяние в патримониума на увредените лица.

В настоящия случай неимуществените вреди са във формата на физически болки и страдания и изживян стрес, търпени от ищеца като пряка и непосредствена последица от получените при ПТП травматични увреждания. Към момента на причиняване на травмите ищецът е бил на 76 години, като с оглед естеството на получените от него наранявания е настъпило пълно възстановяване от фрактурите на ребрата и мекотъкannата травма на гръдния кош – видно от заключението по назначената КСМАТЕ. Същевременно съдът отчита, че физическите болки и страдания от фрактурите са били с по-голям интензитет в началото и са продължили, намалявайки, няколко месеца, през което време ищецът е имал затруднено дишане, съпроводено с болезненост при движението на торса. Съдът отчита и че в случая травмите не са наложили оперативно лечение или продължителен болничен престой, а консервативно лечение, свързано с рехабилитация. В обобщение съдът приема, че така установените неблагоприятни проявления на причинените на В.Д.М. увреждания налагат определяне на обичайния определян в практиката на съдилищата размер на обезщетението за сходни претърпени неимуществени вреди, което следва да допринесе за репатриране на неблагоприятните последици от увреждащото събитие в патримониума на ищеца, а именно – обезщетение в размер на 20 000 лева, която сума ответникът следва да се осъди да заплати на ищеца на осн. чл.511, ал.3 във вр. с ал.1, т.1 от КЗ. Първият от предявените иски – за заплащане на обезщетение за причинени на ищеца неимуществени вреди, следва да се отхвърли като неоснователен за разликата до пълния му предявен размер от 26 000 лева.

Съдът не намира основания по чл.51, ал.2 от ЗЗД за намаляване на така присъденото обезщетение на ищеца във връзка с наведените в писмената защита на ответника доводи, че ПТП е било предотвратимо за него, доколкото е имал възможност при своевременна реакция да спре лекия автомобил преди да настъпи челния удар с товарния автомобил. Както бе посочено, КСМАТЕ приема съвсем произволно и необосновано, че скоростта на лекия автомобил преди ПТП е била 30 км/ч, а оттам – че опасната му зона за спиране е била 18.17 метра и че в момента, в който челната част на влекача е навлязла в лентата му за движение, при своевременно спиране л.а. би се установил на 2.94 метра преди мястото на удара. Съдът не кредитира заключението на КСМАТЕ именно поради липсата на всякакви данни по делото за скоростта на лекия автомобил, предопределяща всички останали изчисления – в тази му част експертизата се базира единствено на предположения.

Съдът кредитира заключението на КСМАТЕ в останалата му част като обосновано и обективно, включително и в частта му, с която се сочи, че в момента на произшествието ищецът е бил с поставен обезопасителен колан, което определя и по-леките му наранявания – поради което не може да се приеме, че с други свои действия/бездействия ищецът е допринесъл за настъпване на причинените му увреждания.

Върху сумата от 20 000 лева съдът следва да присъди и законната лихва за забава върху дължимото застрахователно обезщетение, считано от 01.10.2023 год. – деня, следващ

изтичане на срока по чл.496, ал.1 от КЗ, като отхвърли иска за заплащане на законна лихва в частта му за периода от 30.06.2023 год. до 30.09.2023 год. По делото бе установено, че ищецът е предявил претенцията си до НББАЗ на 30.06.2023 год., като ответникът не се е произнесъл до изтичане на горния срок, приложим за него съгл. чл.512, ал.1 от КЗ. В случая НББАЗ дължи законната лихва за забава върху размера на обезщетението съгл. чл.497, ал.1, т.2 от КЗ – не от 30.06.2023 год., както е претендирано, а след изтичането на срока по чл.496, ал.1 от КЗ.

Вторият предявен иск – за заплащане на обезщетение за причинени на ищеца имуществени вреди, е доказан по основание и до размер от 246.40 лева, която сума ответникът следва да се осъди да му заплати, ведно със законната лихва, считано от 01.10.2023 год. до окончателното ѝ заплащане. Установено бе, че ищецът е направил разходи във връзка с причинените му увреждания, удостоверени с фактури № 319/22.05.2023 год. и № 1000185623/22.05.2023 год., ведно с фискални бонове – за заплатена потребителска такса и транспорт с линейка, като не бе удостоверено да е сторил описаните разходи за заплатени медикаменти по фактура № 5642/22.05.2023 год. Искът следва да се отхвърли за разликата до пълния му предявен размер от 258.44 лева и за заплащане на законна лихва за периода от 30.06.2023 год. до 30.09.2023 год.

По отношение на държавните такси и разноски :

Тъй като с определение № 317/08.08.2023 год. по делото ищецът е бил освободен от заплащането на държавни такси и внасяне на разноски за водене на съдебното производство по предявените искове с правно основание чл.511, ал.3 във вр. с ал.1, т.2 от КЗ, то с оглед изхода на делото и на осн. чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да се осъди да заплати по сметка на съда дължимата държавна такса върху уважения размер на исковете – ДТ в размер на 850 лева и направените разноски в размер на 400 лева от бюджета на съда – заплатени възнаграждения на в.л. по КСМАТЕ.

Тъй като, видно от представения с исковата молба договор за правна помощ от 27.11.2023 год., сключен между ищеца и адв. Я.Д. от САК, същият е за оказване на осн. чл.38, ал.1, т.2 от ЗА на безплатна адвокатска помощ за процесуално представителство по делото, то на осн. чл.38, ал.2 от ЗА съдът следва да определи размер на адвокатското възнаграждение съобр. правилата на чл.36, ал.2 от ЗА и чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – в размер на 2 300 лева /при минимален размер от 2 222.18 лева по чл.7, ал.2, т.4 при интерес от 20 246.40 лева – уваженият размер на исковете/, като осъди ответника да заплати тази сума на адвоката. Върху горната сума не следва да се присъжда заплащане и на ДДС, доколкото не е удостоверено, че адвокатът е регистриран по ЗДДС. Определянето на горния размер на адвокатското възнаграждение бе съобразен с ниската фактическа и правна сложност на делото, броят на проведените заседания /две/ и извършените процесуални действия в о.с.з. /разпит на един свидетел и изслушано заключение по една експертиза/.

Така определеното от съда възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от ЗА не подлежи на редукция съразмерно на отхвърлената част на иска с оглед разпоредбата на чл.78, ал.3 от

ГПК /определение № 7/17.01.2022 год. по т.д. № 339/2021 год. на ВКС, ТК, I т.о./.

В хода на производството по делото ответникът е удостоверил направени разноски в общ размер на 4 356 лева, както следва : заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по делото в размер на 3 756 лева с ДДС и внесен депозит за възнаграждение на вещи лица по назначените КСМАТЕ в размер на 600 лева. С оглед изхода на делото и на осн. чл.78, ал.3 от ГПК ищецът следва да се осъди да заплати на ответника сумата от 997.40 лева, съставляваща разноски съразмерно с отхвърлената част на исквете.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на осн. чл.511, ал.3 във вр. с ал.1, т.2 от КЗ Сдружение „НББАЗ“, ЕИК да заплати на В.Д.М. от гр. Б., бул. „България“ № 13, вх.Б, ап.3, с ЕГН, сумата от **20 000 лева** /двадесет хиляди лв./, съставляваща обезщетение за причинени му неимуществени вреди – физически болки и страдания и изживян стрес вследствие нанесени му телесни увреждания – фрактура на 4, 5, 6 и 7 ребро вдясно и травма на гръдния кош, причинени в резултат на ПТП, настъпило на 14.05.2023 год. около 10.10 часа на път I – 1 /Е79/, в района на км.181, по вина на М.М.Г., ирански гражданин – водач на товарен автомобил марка „Волво“, модел „FH PC24“, с рег. № 29AB477, със застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена с ирански застраховател – Bimeh Iran /Iran Insurance Company/, без кореспондент за територията на Република България, с полица № IR11/1402/284/284/98, валидна до 25.05.2023 год., ведно със законната лихва върху сумата, считано от **01.10.2023 год.** до окончателното ѝ заплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск **В ЧАСТТА МУ** за разликата до пълния му предявен размер от 26 000 лева и **В ЧАСТТА МУ** за заплащане на законна лихва върху обезщетението за периода от 30.06.2023 год. до 30.09.2023 год.

ОСЪЖДА на осн. чл.511, ал.3 във вр. с ал.1, т.2 от КЗ Сдружение „НББАЗ“, ЕИК да заплати на В.Д.М. от гр. Б., бул. „България“ № 13, вх.Б, ап.3, с ЕГН, сумата от **246.40 лева** /двеста четиридесет и шест лв. и четиридесет ст./, съставляваща обезщетение за причинени му имуществени вреди – направени от ищеца разходи за лечение на причинените му при горното ПТП телесни увреждания, изразили се в заплатени потребителска такса и транспорт с линейка по фактури № 319/22.05.2023 год. и № 1000185623/22.05.2023 год., ведно със законната лихва върху сумата, считано от **01.10.2023 год.** до окончателното ѝ заплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск **В ЧАСТТА МУ** за разликата до пълния му предявен размер от 258.44 лева и **В ЧАСТТА МУ** за заплащане на законна лихва върху обезщетението за периода от 30.06.2023 год. до 30.09.2023 год.

ОСЪЖДА на осн. чл.78, ал.6 от ГПК Сдружение „НББАЗ“, ЕИК да заплати по сметка на Софийски окръжен съд сумата от **1 250 лева** /хиляда двеста и петдесет лв./, съставляваща дължима за производството по делото държавна такса и направени разноски от бюджета на съда.

ОСЪЖДА на осн. чл.38, ал.2 от ЗА Зад Сдружение „НББАЗ“, ЕИК да заплати на адвокат Я.Д.Д. от САК, с ЕГН, със служебен адрес гр. С., ул. „Алабин“ № 36, ет.2, сумата от **2 300 лева** /две хиляди и триста лв./, съставляваща определено от съда по реда на чл.38, ал.2 от ЗА адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство по делото.

ОСЪЖДА на осн. чл.78, ал.3 от ГПК В. Д. М. от гр. Б., бул. „България“ № 13, вх.Б, ап.3, с ЕГН *****, да заплати на Сдружение „НББАЗ“, ЕИК сумата от **997.40 лева** /деветстотин деветдесет и седем лв. и четиридесет ст./, съставляваща направени по делото разноски съразмерно с отхвърлената част на исковете.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски окръжен съд: _____